



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **T.N.V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie**, (původně: Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha), se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2010 čj. CPPH-11750/ČJ-2010-004003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, ze dne 14. 6. 2010 čj. CPPH-11750/ČJ-2010-004003 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.520,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy na základě dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států.

Žalobce v žalobě namítá, že zajištění je v daném případě opatřením naprosto nadbytečným a nepřiměřeným, neboť z ustálené judikatury správních soudů plyne, že institut

zajištění je třeba chápat jako zcela mimořádný prostředek, využívaný pouze v nejzazších případech. Uvádí, že dle ustálené aplikační praxe není o žalobě proti zajištění téměř nikdy rozhodnuto ve lhůtě 180 dnů, tedy ve lhůtě, po kterou je zajištění maximálně přípustné, čímž se stává užití tohoto institutu naprosto bezúčelné a jeho realizace je neodůvodnitelným a nepřiměřeným zásahem do práva na osobní svobodu cizinců. K tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 čj. 2 As 80/2009-66, z něhož jasně vyplývá, že logickým předpokladem zajištění je také skutečnost, účel zajištění bude v co možná nejkratší době také naplněn.

Žalobce pak poukazuje na to, že předání žalobce podle mezinárodní smlouvy je v jeho případě možné až po té, co je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, tj. až po rozhodnutí soudu o případné žalobě proti rozhodnutí o odvolání. Lhůty pro vydání soudního rozhodnutí ve věcech vyhoštění však zpravidla překračují 180 dnů. Omezení cizinců na svobodě jejich zajištěním se tak jeví jako zcela zbytečný zásah do jejich práv a svobod společně je naprosto bezdůvodným plýtváním finančních prostředků, které je na realizaci tohoto zajištění třeba vynaložit. V tomto konkrétním případě navíc správní orgán dosud ani správní vyhoštění neuložil.

Žalobce má dále za to, že v jeho případě bylo rozhodnuto o zajištění svévolně, bez řádných důkazů a dostatečného zjištění skutečného stavu věci a především na základě nezákonného postupu správního orgánu, který bez řádného odůvodnění využil proti účastníku tak závažného postupu jako je vyloučení odkladného účinku, aby mohl bez dalších překážek postupovat v souladu s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a účastníka řízení zajistit.

Žalobce dále poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006 čj. 4 Azs 235/2005 a ze dne 25. 4. 2006 čj. 1 As 12/2009, podle nichž musí být předpokladem zajištění cizince to, že cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců a dále se vztahuje na případy, kdy je evidován v evidenci nežádoucích osob a že důvody pro zajištění je třeba vykládat restriktivně.

Rozhodnutí samo je pak nepřezkoumatelné a naprosto nedostatečně odůvodněné. Z rozhodnutí totiž nelze dovodit, na základě jakých skutečností, podkladů a informací správní orgán rozhodoval a zcela rezignoval na zhodnocení námitek žalobce, které tento uvedl ve svém vyjádření dne 14. 6. 2010. Jako zcela zmatečná se pak jeví část odůvodnění, podle níž žalobcův předchozí pobyt byl na území Vietnamu, a proto byla podána žádost příslušným orgánům ukrajinské republiky o převzetí žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce na území ČR zcela jednoznačně pobýval neoprávněně. Podle § 129 zákona o pobytu cizinců tak byl správní orgán povinen žalobce zajistit za účelem jeho předání podle mezinárodní dohody. Vzhledem k tomu je správní orgán povinen se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění vypořádat pouze s tím, zda žalobce pobývá na území ČR neoprávněně a zda se jedná o osobu se státní příslušností státu, s nímž má Česká republika uzavřenu mezinárodní dohodu. Tyto požadavky žalobou napadené rozhodnutí splňuje.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se dne 14. 6. 2010 dostavil na pracoviště cizinecké policie v Kladně. Zde bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 21. 5. 2007 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. (Soud následně zjistil, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2010 čj. 9 Ca 226/2007-61, který nabyl právní moci dne 8. 4. 2010. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která byla odmítnuta usnesením ze dne 9. 12. 2010).

Žalobci byl legalizován jeho pobyt na území ČR udělováním výjezdních příkazů, naposledy dne 12. 5. 2010, kdy mu byl udělen výjezdní příkaz na dobu do 10. 6. 2010. Po tomto dni se tak zdržuje na území ČR neoprávněně.

Opatřením ze dne 14. 6. 2010 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. S žalobcem byl sepsán protokol o jeho vyjádření, v němž se mj. vyjádřil i ke svému zajištění. Uvedl obdobně jako v žalobě, že zajištění cizince by se mělo omezit na případy, kdy ze strany cizince dojde k hrubému porušení zákona o pobytu cizinců, což není případ žalobce.

Rozhodnutím z téhož dne čj. CPPH-11750/ČJ-2010-004003 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle mezinárodní smlouvy na základě dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl zajištěn na Kladně, neboť se prokázal cestovním dokladem bez platného víza či povolení k pobytu. Poslední platné vízum bylo vystaveno dne 12. 5. 2010 s platností do 10. 6. 2010. Současně byl žalobce poučen o nutnosti vycestování z území v době platnosti výjezdního příkazu. V době platnosti víza však žalobce nevycestoval a od 10. 6. 2010 do 14. 6. 2010 se tak žalobce zdržuje na území ČR neoprávněně.

S ohledem na to, že na území ČR pobývá žalobce neoprávněně a je důvod se domnívat, že jeho předchozí pobyt byl na území Vietnamu, „byla podána žádost příslušným orgánům ukrajinské republiky“ o převzetí žalobce na území tohoto státu na základě dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států.

Původně žalovaný správní orgán Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. ke dni 1. 1. 2011 zanikl. Městský soud v Praze soud proto v řízení pokračoval jako se žalovaným s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, neboť na tento správní orgán odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o zajištění cizince za účelem plnění závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy přešla [§ 69 *in fine* ve spojení s § 120 s. ř. s., § 129 odst. 1 a 3 ve spojení s § 161 odst. 1 písm. b) a § 164 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění].

Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 9. 12. 2010 čj. 10 A 188/2010-42 žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011 čj. 7 As 44/2011-68 a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soudu zejména uvedl:

„Účelem odůvodnění správního rozhodnutí je zdůvodnit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jednou z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má i další rozměr, neboť přispívá k řádnému výkonu práva (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, www.nssoud.cz). Pouze kumulativní splnění všech nároků na odůvodnění rozhodnutí má za důsledek přesvědčivé a přezkoumatelné rozhodnutí. Přiměřenost použití ustanovení § 68 správního řádu proto nemůže ústit v pomnutí některého z těchto nároků. Toto ustanovení je však prosté požadavků na podrobnost či rozsáhlost odůvodnění. Řádně odůvodněným proto může být bez ohledu na užití jazykové prostředky a logické konstrukce i rozhodnutí velmi stručné, pokud však splňuje podmínky stanovené v ust. §

68 správního řádu. Povaha řízení je nesporně jedním z určujících faktorů výsledné podoby rozhodnutí, nelze však připustit přesah jejího vlivu směrem ke snížení nároků na odůvodnění rozhodnutí.

V daném případě byl stěžovatel zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení v případech, kdy předání cizince nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152, ve lhůtě 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od omezení osobní svobody.

V napadeném rozhodnutí o zajištění stěžovatele správní orgán nejprve uvedl znění ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, dále některé skutkové okolnosti případu, tj., že stěžovatel byl zajištěn dne 14. 6. 2010 ve 14.50 hod. v Kladně a svoji totožnost prokázal dokladem bez platného víza či povolení k pobytu, že poslední platné vízum pro pobyt na území České republiky mu bylo vystaveno dne 12. 5. 2010 s platností 30 dnů a že byl poučen o nutnosti vycestovat v době platnosti výjezdního příkazu. Jako důvod pro zajištění stěžovatele byla uvedena skutečnost, že pobýval na území České republiky neoprávněně, neboť v období od 11. 6. 2010 do 14. 6. 2010 se zde zdržoval bez platného víza. Aplikaci Dohody odůvodnil správní orgán tak, že „(s) ohledem k tomu, že na území České republiky pobýval protiprávně a je důvod se domnívat, že Váš předchozí pobyt byl na území Vietnamu, byla podána žádost příslušným orgánům ukrajinské republiky o Vaše převzetí na území tohoto státu na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou zemí.“

Pokud by k vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele postačovalo to, že byl přistižen při pobytu na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu a že bude pravděpodobně vydán do Vietnamu, pak by se mohl městský soud za určitých okolností spokojit i s podobně stručným odůvodněním rozhodnutí o zajištění, jaké obsahuje napadené rozhodnutí. V takovém případě by totiž odpovídalo požadavkům ust. § 68 správního řádu, neboť jsou v něm uvedeny důvody, podklady pro vydání rozhodnutí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

(...) Neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky není jedinou podmínkou vydání rozhodnutí o zajištění. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu proto nelze považovat za dostatečné. V nález ze dne 27. 11. 2000, sp. zn. IV. ÚS 289/2000, N 177/20 SbNU 249, Ústavní soud vyslovil, že osobní svoboda představuje jedno ze základních lidských práv chráněných Listinou základních práv a svobod i mezinárodními smlouvami o lidských právech. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána. V nález ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, N 115/53 SbNU 427, pak konstatoval, že „(c)ílem institutu zajištění cizince je ochrana společnosti před škodlivými jevy, tedy před narušením veřejného pořádku, ohrožením bezpečnosti státu či ztěžováním výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců proto nelze posuzovat odtrženě od ustanovení dalších právních předpisů, ale ani od ostatních ustanovení zákona o pobytu cizinců. Vztahem zajištění cizince za účelem správního vyhoštění a za účelem předání podle mezinárodní smlouvy se již Nejvyšší

správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy podle § 129 zákona o pobytu cizinců má přednost před zajištěním podle § 124 citovaného zákona, ale vztahuje se pouze na cizince, na kterého dopadá některá z tzv. readmisních smluv. Je tedy nezbytné, aby si správní orgán nejprve vyřešil, zda taková smlouva vůbec na cizince dopadá a zda je tedy možný postup podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců.

Podle čl. 1 odst. 1 Dohody v souladu s ustanoveními této dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu na žádost druhé smluvní strany osobu, která nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu druhé smluvní strany a o jejímž vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem žádající smluvní strany v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy, pokud je na základě dokumentů a jiných prostředků stanovených v protokolu k provádění této dohody prokázáno, že tato osoba má občanství státu žádané smluvní strany. Pokud jde o vietnamské občany, je v čl. 1 odst. 2 Dohody stanoveno, že odstavec 1 se nepoužije, jestliže občan, který má být předán, nikdy trvale nežil ve Vietnamské socialistické republice a má občanství třetího státu nebo ve třetím státě trvalý pobyt. Podle odst. 3 citovaného článku platí, že má-li předávaná osoba současně občanství třetího státu nebo trvalý pobyt ve třetím státě, vezme žádající smluvní strana v úvahu přání této osoby být vydána do státu, do kterého chce být vydána. Protokol k provádění Dohody ze dne 12. 9. 2007, který vstoupil v platnost dne 21. 3. 2008, pak v čl. 1 upravuje způsoby prokázání občanství jednoho ze smluvních států Dohody. V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 As 16/2010 – 100, www.nssoud.cz Nejvyšší správní soud uvedl, že „podmínka zajištění vyjádřená výslovně v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle níž musí být účelem zajištění „předání podle mezinárodní smlouvy“, znamená, že již v řízení o zajištění cizince je třeba zkoumat, zda jeho předání podle příslušné readmisní smlouvy bude možné realizovat či nikoli; v opačném případě by totiž mohlo dojít k bezdůvodnému zbavení osobní svobody, a tedy k zásahu do práva na osobní svobodu cizince a k porušení zákazu svévolného zbavení osobní svobody garantovaných zejména čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“ Podobně v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 80/2009 - 726, www.nssoud.cz, na který odkazuje stěžovatel, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „(u)stanovení § 129 zákona o pobytu cizinců jako podmínku pro zajištění stanoví zjištění neoprávněného vstupu nebo pobytu na území. Nejedná se však o podmínku jedinou; např. musí být rovněž zjištěno, že vycestování cizince není vyloučeno (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn. Jestliže tedy žalobce byl zajištěn za účelem předání do Vietnamu podle Dohody, musí být podle ní převzetí reálné. Je-li kdo zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, musí být zřejmé, že k předání podle této smlouvy vůbec může dojít. Z tohoto hlediska je tedy třeba podmínky Dohody zkoumat již při rozhodování o zajištění a jejich splnění musí být z rozhodnutí zřejmé přesto, že na řízení podle § 129 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje správní řád (§ 168 cit. zákona). Opačnému názoru zdánlivě nasvědčuje ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť předpokládá vydání rozhodnutí jen tam, kde nelze předat cizince do 48 hodin od faktického zajištění a odst. 4 téhož ustanovení, podle něhož je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán v nejbližším možném termínu od zajištění. Takové předání je ovšem nemožné tam, kde je převzetí mezinárodní smlouvou vázáno na další skutečnosti. Předání do 48 hodin a zajištění na dobu tento limit nepřesahující je tedy možné jen tam, kde jsou již všechny podmínky pro předání cizince splněny a stejně tak povinnost předání v nejbližším možném termínu musí být vázána na splnění nutných podmínek, za nichž může k předání dojít.“

Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že se stěžovatel prokázal platným cestovním dokladem. Toto v obvyklých případech, není-li např. pochybnost o pravosti

dotyčného dokladu či o správnosti nebo aktuálnosti údajů v něm uvedených, postačuje k závěru o prokázání státního občanství, a tedy jedné z kumulativně formulovaných podmínek uplatnění Dohody. Další podmínky aplikace Dohody již nebyly v daném případě zkoumány. V odůvodnění se dále uvádí, že „je důvod se domnívat“, že předchozí pobyt stěžovatele byl ve Vietnamu. Jaký důvod to je a z čeho tato domněnka vychází, však již v rozhodnutí uvedeno není. Úvahu o splnění dalších podmínek použitelnosti čl. 1 odst. 1 Dohody, zejména zda nejsou dány důvody vylučující převzetí stěžovatele, jak jsou zakotveny v čl. 1 odst. 2 či 3 Dohody, odůvodnění rovněž neobsahuje. Pokud by však podmínky čl. 1 Dohody nebyly naplněny, pak by nebylo na jejím základě možné stěžovatele do Vietnamu předat. V důsledku toho by jeho zajištění podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nejen pozbývalo smyslu, ale bylo by nesporně i rozhodnutím nezákonným, jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 80/2009 – 66. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 73, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že „(p)okud v případě žalobce správní vyhoštění nepřipadalo v úvahu, ať již z důvodu § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zákaz vyhoštění z důvodu nelegálního vstupu na území za účelem žádosti o azyl) a nebo pro důvod znemožňující vycestování do země původu, postrádalo zákonem aprobovaného smyslu i zajištění stěžovatele. V tomto bodě je třeba odmítnout názor městského soudu, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“

Správní orgán se navíc ve svém rozhodnutí nezabýval ani tím, zda zásah do osobní svobody stěžovatele spočívající v jeho zajištění je s ohledem na stěžovatelovy poměry, jeho dosavadní chování a účel zajištění a případné vyhoštění přiměřený okolnostem. Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat mechanicky, ale je třeba vždy brát v úvahu, že zajištění cizince představuje zcela zásadní zásah do jednoho z jeho nezákladnějších lidských práv. Takový zásah je v konkrétním případě na místě jen tehdy, existují-li důvody domnívat se, že bez něho, s nikoli malou pravděpodobností, hrozí, že by účel zajištění (realizace případného vyhoštění) mohl být zmařen. Takový úsudek je nutno učinit na základě poznatků správního orgánu o dosavadním chování a poměrech zajišťovaného, zejména s ohledem na to, do jaké míry dosud respektoval právní řád České republiky a rozhodnutí orgánů veřejné moci, která se jej týkala. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší spekulovat, jak je třeba z uvedených hledisek hodnotit stěžovatele, neboť taková úvaha ve správním rozhodnutí zcela chybí. Proto pouze podotýká, že je nutno vzít v úvahu všechny skutečnosti, které v této souvislosti vyšly o stěžovateli najevo, zejména pak to, do jaké míry doposud vedl v nejširším slova smyslu řádný život (charakterizovaný např. rodinnými vazbami v České republice, pracovním zapojením, vazbou k určitému místu či nemovitosti na území České republiky, apod.), jak úzké jsou jeho jiné vazby k České republice a jaké faktické možnosti, např. kontakty umožňující opatřit si falešnou identitu či jinak zmizet z dohledu orgánů cizinecké policie, má k tomu, aby se vyhýbal správnímu vyhoštění a zda v minulosti projevoval sklony řešit případné potíže se svým cizineckým statutem na území České republiky nelegálními postupy.“

Nejvyšší správní soud tedy zavázal Městský soud v Praze zcela jednoznačným právním názorem, aby rozhodnutí žalovaného zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud v Praze proto vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl tak, jak bylo shora uvedeno a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu

řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 4 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby, ústní jednání před Městským soudem v Praze a sepsí kasační stížnosti), a 4 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 9.600 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.920 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 16.520 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nelze podat kasační stížnost; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu /§ 104 odst. 3 písm.a/ s.ř.s./. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. září 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu